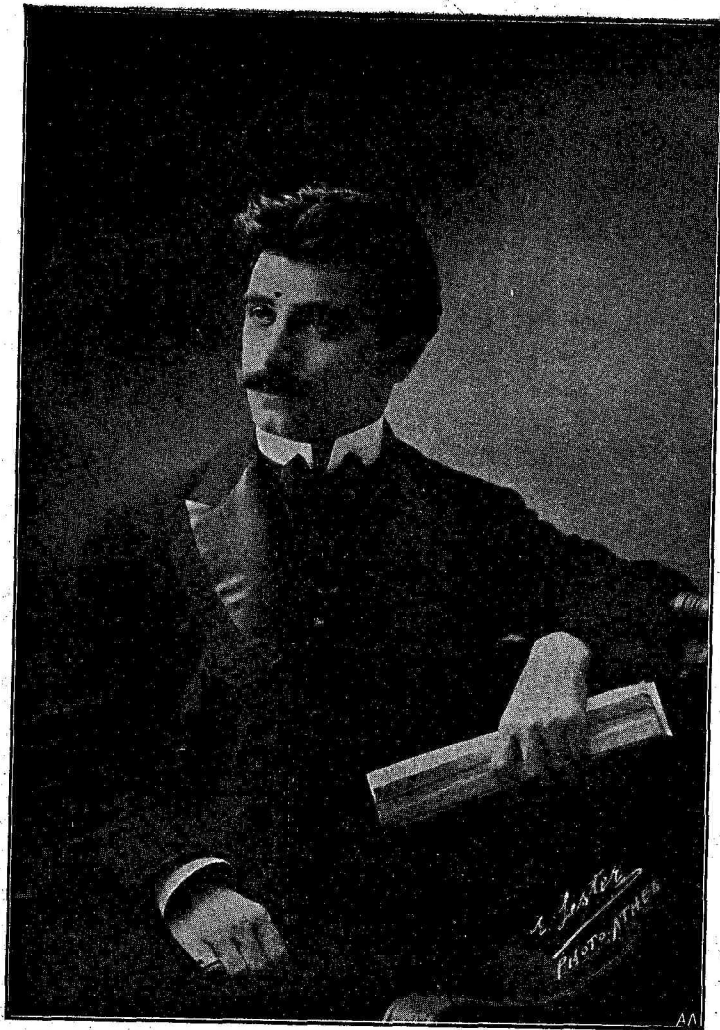

Εμίλιος Εβρότας,

ὁ ἀνορθόγραφος ποιητής.

Ο Μ Υ Λ Ο Σ

Τὸν δοξαριὸν κιὰν σέχτισαν
 ἰ ἴχι εριπιόμενε
 Μίλε, ποὺ κάποτε πεδί
 καὶ μὲ γλυκομεθούσαν,
 Μὲ τὴν καρδιά μου μιάζετε,
 ἀτάραχτε, θλιμένε,
 Κὲ τὸρὰ κιότιαν τὰ λεφκὰ
 φτερὰ σὲ ἀργοκινούσαν.

Πλάϊ σὲ λίπανα ποὺ ἀργὰ
 φιλάγανε τὰ πλῖα
 Τὶς πόλεις ποὺ ἰ βασίλισσα
 ἴνε ἀδελφὴ διὸν ἀστρον,
 Στέκις βουβὸς κὲ ἀθρήνιτος
 καθὸς τὴν ισιχία
 Ποὺ ἀφίνουν τὰ χαλάσματα
 τὸν δοξασμένον κάστρον.

Μὰ τὰ φιλιὰ τοῦ ἀκρογιαλιοῦ
 κὲ ἰ μεθισμένι ορχίστρα
 τὶς θάλασσας, κὲ τοῦ βοριά,
 τὸ μάνισμ, κὲ ἀκόμα
 Χορὸς σιγνέφον ἀγρίος
 μὲ σάλπιγγες κὲ οἰστρα,
 Σένα χτιποὺν συντριμάτα
 γιὰ τὰ σὲ ἰδοὺν κὲ χόμα.

Κὲ τὶς φοβέρας τὸ ἀχρίσμα
 τοὺς γλάρους ποὺ ἀδελφόνι,
 Κὲ τὰ γλικοχαϊδέματα,
 γαλίνιος σὰν κὲ μένα
 Γρικὰς εσὶ ποὺ ἕνας καῖμὸς
 μὲ τὴν καρδιά σὲ ζόνι,
 Αφοὺ κὲ κίνι τὰ λεφκὰ
 φτερὰ ἔχι χαϊμένα.

ΕΜΙΛΙΟΣ ΕΒΡΟΤΑΣ